

byly co možná šetřeny a tedy aby rybolov byl vykonáván racionelně, v kterémžto směru skytá rybářský klub v T. lepší záruku než st-l, a jednak z toho důvodu, že pachtovné, obcí od rybářského klubu docilené, odpovídá podle dobrozdání úředního experta zemědělské rady hodnotě rybolovu.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané nss uvážil:

Není sporu o tom, že pronájem obecního rybolovu spadá pod ustanovení § 21 obec. fin. novely, podle něhož jest obecní majetek spravovati tak, aby plně vyhovuje účelu, ke kterému jest věnován, neztenceně zůstal zachován, pokud pak může poskytovat výtěžky, aby se docilovalo trvale výtěžku co největšího, není-li to obecně prospěšným zájmům na škodu.

Žal. úřad vyložil tento předpis v ten smysl, že při správě obecního majetku není jedině a výlučně rozhodna číselná výše výtěžku, nýbrž že sluší hleděti též k jiným momentům pro posouzení hospodářské prospěšnosti významným. Vycházeje z tohoto názoru zamítl pak odvolání dnešního st-le proti zadání obecního rybolovu rybářskému klubu, ježto zájmové korporace (rybářské kluby, spolky a pod.) poskytují pro racionelní provozování obecních rybolovů, jehož obecně prospěšné zájmy ve smyslu cit. § 21 obec. fin. nov. vyžadují, lepší záruky než osoby fyzické, a to jednak proto, že tyto zájmové korporace jsou zřizovány právě za účelem povznesení chovu a ochrany ryb, jednak z toho důvodu, že jsou pod kontrolou jak veřejnosti v nich zastoupené tak i pod kontrolou orgánů veř. péče o zlepšení chovu ryb.

Stížnost proti tomu namítá, že st-l, sportovec a člověk, dávající do-
savadní hospodář. činnosti plnou záruku racionelního obhospodařování rybolovu a nezištnosti, chce platiti obci více nežli rybářský klub a usu-
zuje z toho, že je v zájmu obce, aby rybolov byl propachtován st-li. Avšak otázka, zdali zadání rybolovu trvalé instituci, to jest rybářskému klubu, který nepopřene řídí se stanovami a jest postaven pod jisté veř. kontroly, lze uznati za lepší záruku racionelního výkonu rybolovu než zadání rybolovu st-li, jest otázkou skutkovou. Věcnou správnost odpovědi, kterou na otázku tuto dává nař. rozhodnutí, však nss-u zkoumati nepřisluší, ježto podle § 6 zák. o ss je v té příčině obmezen toliko na kontrolu po stránce procesní. Po této stránce nenalezl však nss podstatných vad.

Č. 7762.

Učitelstvo: * Doložka na vysvědčení o zkoušce učitelské dospělosti, podle které má toto vysvědčení nabytí účinnosti pozdějším termínem, než dnem výkonu zkoušky, nemá významu pro posouzení nároku na výhodu podle poslední věty § 7 zák. č. 470/1919.

(Nález ze dne 21. února 1929 č. 3498.)

Věc: Jan L. ve S. proti ministerstvu školství a národní osvěty o zápočet válečného půletí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: St-l, nastoupiv voj. službu válečnou dne 11. května 1916, vykonal dne 4. listopadu 1916 zkoušku učitelství dospělosti. Po skončení voj. služby vykonal dne 24. června 1920 zkoušku učitelství způsobilosti pro školy obecné; vysvědčení o ní přiznána podle § 7 zák. č. 470/19 zpětná platnost »na listopad 1919«. Dne 16. ledna 1926 žádal st-l, aby mu byla služba školská započtena podle cit. § 7 s vál. půlletím též za rok 1917, kteréž mu dosud nebylo započteno.

Zplnomocněný komisař Čsl. republiky pro Ratibořsko výnosem z 27. února 1926 žádosti nevyhověl, protože st-li bylo vydáno vysvědčení učitelství dospělosti teprve s platností od počátku škol. roku 1917/18, takže od prvního dne měsíce následujícího po nabytí učitelství dospělosti až do konce roku 1917 nekonal vál. službu voj. v témže kalendářním roce aspoň po 6 měsíců (§ 1 zákona 457/1919). Odvolání st-lovo zamítlo min. škol. nař. výnosem z důvodů rozhodnutí vzatého v odpor.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami :

Zákon z 23. července 1919 č. 470 Sb. ustanovuje v § 7, že učitelům, jejichž vysvědčení o zkoušce způsobilosti bylo podle předpisů tam uvedených opatřeno doložkou, že má po stránce právní takovou platnost, jako kdyby bylo vydáno v nejbližším zkušebním období po uplynutí dvou let od zkoušky dospělosti, započítají se všechna léta vojenské služby i dosavadní školské praxe do služebního postupu podle zák. z 23. května 1919 č. 274 Sb., tak jako kdyby byli nastoupili službu prvního dne měsíce, následujícího po složení (scil. vykonání) zkoušky dospělosti.

Nss jest názoru, že podle uvedeného zákonného ustanovení, jehož doslovné znění musí býti směrodatným, rozhoduje skutečné vykonání zkoušky dospělosti, takže platí první den měsíce následujícího po skutečném a úspěšném vykonání zkoušky dospělosti jakožto počátek nástupu učitelství služby. Doložka o pozdější účinnosti vykonané zkoušky dospělosti na vysvědčení o zkoušce té připojená nemá proto významu pro posouzení právního nároku na výhodu podle závěrečné věty § 7 zák. č. 470/19. Kdyby tedy úřad byl ve vysvědčení o vykonané již zkoušce dospělosti st-li vydaném vázal účinek zkoušky té, t. j. její význam pro školskou službu jakýmkoli způsobem na nějakou dobu pozdější, nemohlo by to míti významu pro posuzování nároku st-lova na uvedenou výhodu.

Již z toho plyne, že úřad nemohl po právu tvrditi, že st-li, jenž vykonal zkoušku dospělosti již dne 4. listopadu 1916, aniž běželo o nějaké pozdější její doplňky, sluší čítati podle cit. § 7 počátek jeho služ. doby od nějaké pozdější doby než ode dne 1. prosince 1916. Zaujal-li úřad přes to z jakékoli příčiny stanovisko, že počátek jeho služ. doby čítati jest teprve ode dne 1. září 1917, že tedy z celoroční jeho vál. služby v roce 1917 za jeho učitelství služby byla absolvována jen část 4 měsíční, tedy kratší 6 měsíců (§ 1 zák. 470/1919), a že proto nepřísluší mu nárok na zápočet vál. půlletí za rok 1917, jest výrok úřadu na úkor st-lův v rozporu se zákonem.